

ข้อบกพร่องในการเขียนของนักศึกษา วิชาเอกภาษาญี่ปุ่นชั้นปีที่ 2¹ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สุรัตน์ ศรีราษฎร์

รจเรข รุจนเวช

บทคัดย่อ

บทความนี้มุ่งศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนเรียงเรียงสาระสำคัญที่ได้จากการอ่านของนักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่นจำนวน 74 คน โดยพิจารณาจากการเขียนเรียงเรียงให้เป็นย่อหน้าที่ดีและการใช้ภาษา โดยศึกษาจากการเรียงเรียงสาระสำคัญที่ได้จากการอ่านบทความทางวิชาการเรื่อง “โครงสร้างสังคมญี่ปุ่น” ความยาว 29 หน้า ผลการศึกษาพบว่า มีนักศึกษาเรียงเรียงเนื้อหาแต่ละย่อหน้าโดยขาดเอกภาพร้อยละ 98.64 ขาดสัมพันธภาพร้อยละ 85.03 และขาดสารัตถภาพร้อยละ 79.73 การเขียนที่ขาดสารัตถภาพนี้มีปริมาณข้อบกพร่องระดับปานกลางถึงระดับมากที่สุดมากกว่าครึ่งหนึ่ง ส่วนการขาดความสมบูรณ์คิดเป็นร้อยละ 9.46 ด้านการใช้ภาษามีการใช้ภาษาที่บกพร่องทั้งเรื่องการใช้คำ การใช้ประโยค การใช้เครื่องหมายและวรรคตอน รวมทั้งการใช้สำนวนอยู่บ้าง แต่ไม่มีนัยสำคัญ

คำสำคัญ: นักศึกษา การเขียน ข้อบกพร่อง

¹ บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของรายงานการวิจัยเรื่อง การศึกษาข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากกองทุนวิจัย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประจำปีงบประมาณ 2559

The Study of Errors in Thai Writing of the Second Year Japanese Major Students of Thammasat University

Surat Srirat

Rodjarek Rutjanawech

Abstract

The article aims to identify typical errors found in a summarizing task by 74 second-year Japanese majors of Thammasat University. The students were asked to read a 29-page long academic article entitled *Japanese Social Structure* and summarise in a paragraph. Marking rubrics include the ability to rewrite a paragraph and language use. Findings revealed that students' writings showed the lack of unity (98.64%), of coherence (85.03%), and of main idea (79.73%). More than a half of the students' writings demonstrated a moderate-to-extreme lack of main idea. 9.46% of the writings was incomplete. As for language use, the problematic areas encompass word choice, selection of sentence structures, punctuation marks, spacing and the use of idiomatic expressions; they, however, are quantitatively of little importance.

Keywords: students, writing, deficiency

บทนำ

แม้ว่าวิชาภาษาไทยจะเป็นวิชาที่สถาบันอุดมศึกษาส่วนใหญ่ให้ความสำคัญ และได้บรรจุวิชานี้เป็นวิชาพื้นฐานในหลักสูตรระดับปริญญาตรี แต่นักศึกษาจำนวนมากมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยไม่สอดคล้องกับระดับการศึกษาของตน

การเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ก็ได้บรรจุรายวิชาการใช้ภาษาไทย (ท. 161) เป็นส่วนหนึ่งของวิชาพื้นฐานในหลักสูตรระดับปริญญาตรี เช่นเดียวกัน เนื้อหารายวิชาดังกล่าวได้กำหนดให้การเขียนย่อหน้าและการใช้ภาษาเป็นหัวข้อหนึ่งที่นักศึกษาทั้งมหาวิทยาลัยต้องศึกษาทั้งภาคทฤษฎีและฝึกปฏิบัติ แต่เมื่อตรวจสอบงานเขียนเรียงเรียงของนักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ผู้วิจัยและอาจารย์ผู้สอนวิชาการเขียนภาษาญี่ปุ่นต่างพบว่า นักศึกษายังขาดทักษะเกี่ยวกับการเขียนย่อหน้าและการใช้ภาษา ซึ่งอาจเป็นปัญหาต่อการศึกษารายวิชาอื่น ๆ ต่อไปได้ เนื่องจากหลักสูตรวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น นักศึกษาต้องใช้ภาษาไทยเขียนสารนิพนธ์ในวิชาการศึกษารายบุคคล รวมทั้งยังมีวิชาพื้นฐานที่สอนเนื้อหาเกี่ยวกับประเทศญี่ปุ่นด้านต่าง ๆ ที่ต้องใช้ภาษาไทยเรียบเรียงเรื่องที่ค้นคว้า เช่น วิชาสังคมวัฒนธรรมญี่ปุ่น (ญ. 251) ดังนั้นความรู้ความสามารถและทักษะการเขียนภาษาไทยจึงมีความสำคัญต่อการเรียน การเรียบเรียงข้อมูล และการนำเสนองานเขียนทางวิชาการระดับสูงของนักศึกษา ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาลักษณะของข้อบกพร่องในการเขียนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น เพื่อจะได้นำข้อมูลที่ได้ไปใช้พัฒนาการเรียนการสอนต่อไป

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนในระดับต่าง ๆ พบว่างานวิจัยส่วนใหญ่เน้นการศึกษาข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกัน สามารถจำแนกเป็นด้านต่าง ๆ คือ การใช้คำ เช่น การสะกดคำผิด การใช้คำผิดความหมาย การใช้คำผิดหน้าที่ ฯลฯ การใช้กลุ่มคำหรือสำนวน เช่น การใช้ภาษาพูด การใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ ฯลฯ ด้านโครงสร้างประโยค เช่น การเรียงลำดับคำผิด การใช้ประโยคไม่สมบูรณ์ และการใช้เครื่องหมายและวรรคตอน เช่น การใช้เครื่องหมายผิด การเว้นวรรคผิด งานวิจัยที่ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย

เช่น ชูศรี ศรีแก้ว (2526) ศึกษาเรื่อง “ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่” ศรีจันทร์ วิชาติตรง (2542) ศึกษาเรื่อง “ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสถาบันราชภัฏพระนคร” ชนิกา คำพุ่ม และนwor คำเมือง (2551) ศึกษาเรื่อง “การแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์” หรือฐานะมนตรี กลิ่นจันทร์แดง (2555) ศึกษาเรื่อง “การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีการศึกษา 2552”

จากการทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมายังไม่พบงานวิจัยที่ให้นักศึกษาอ่านบทความ แล้วนำมาเขียนเรียบเรียงสาระสำคัญ โดยมีจุดมุ่งหมายพิจารณาข้อบกพร่องในการเขียน ทั้งเรื่องการเขียนเรียบเรียงสาระสำคัญและการใช้ภาษา ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเอกภาษาภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาสังคมวัฒนธรรมญี่ปุ่น (ญ. 251) ปีการศึกษา 2556 และ 2557 จะทำให้ได้คำตอบว่าเหตุใดนักศึกษาจึงมีปัญหาในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง การเรียบเรียงเนื้อหาที่นักศึกษาค้นคว้ามามีข้อบกพร่องด้านใดจึงทำให้เนื้อหาไม่ชัดเจนและไม่ครบถ้วนเพื่อจะได้กำหนดแนวทางในการแก้ปัญหาได้ตรงจุด ทั้งยังสามารถนำผลการศึกษามากำหนดแนวทางในการสอนการเขียนเรียบเรียงและการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาทำให้นักศึกษามีความสามารถและเพิ่มทักษะในการเขียน และนำไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าและนำเสนองานเขียนทางวิชาการให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลต่อไปในอนาคตได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 2 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

เกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์

การศึกษาครั้งนี้จะพิจารณาการเขียนของนักศึกษาโดยพิจารณาจากองค์ประกอบของย่อหน้า โดยใช้เกณฑ์การอธิบายลักษณะของย่อหน้าที่ดีจากหนังสือ*การใช้ภาษาไทย* ของคณาจารย์ภาควิชาภาษาไทยฯ (2558, น. 69–87) ดังนี้

ย่อหน้า หมายถึง “ข้อความตอนหนึ่งที่มีความคิดสำคัญ (Main Idea) หรือใจความสำคัญเพียงประการเดียว ย่อหน้าที่สมบูรณ์นอกจากจะประกอบไปด้วยใจความสำคัญแล้ว ยังต้องมีรายละเอียดเป็นส่วนขยายใจความสำคัญนั้นด้วย” (คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทยฯ , 2558, น. 69) ย่อหน้าที่ดี คือ “ย่อหน้าที่สื่อความคิดของผู้เขียนได้อย่างชัดเจน” (คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทยฯ , 2558, น. 81)

ย่อหน้าที่ดี มีลักษณะ 4 ประการ ดังนี้

1. *มีเอกภาพ* คือ ย่อหน้าที่มีใจความสำคัญเพียงประการเดียว ข้อความอื่นๆ ที่มาขยายต้องมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องเป็นเรื่องเดียวกับใจความสำคัญ ช่วยสนับสนุนหรืออธิบายให้ใจความสำคัญชัดเจน ไม่เขียนนอกนอกเรื่องหรือไม่เขียนเรื่องที่ไม่เกี่ยวเนื่องกับใจความสำคัญ

2. *มีสัมพันธภาพ* คือ ย่อหน้าที่มีเนื้อความเกี่ยวโยงต่อเนื่องสัมพันธ์กัน การลำดับความคิดเป็นไปอย่างเป็นระเบียบต่อเนื่องและชัดเจน เหมาะสมกับเนื้อหา ทำให้อ่านแล้วเข้าใจง่าย ไม่สับสน

3. *มีสารัตถภาพ* คือ ย่อหน้าที่มีการเน้นย้ำใจความสำคัญให้เห็นเด่นชัด การเน้นย้ำที่กล่าวถึงมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้อ่านสังเกตเห็นว่าเรื่องใดเป็นความคิดสำคัญของย่อหน้า

4. *มีความสมบูรณ์* คือ ย่อหน้าที่มีเนื้อความที่เป็นส่วนขยายหรือรายละเอียดครอบคลุมสาระสำคัญของย่อหน้าอย่างครบถ้วน ถูกต้อง และชัดเจน ทำให้อ่านทราบได้ว่าย่อหน้านั้นต้องการสื่อเรื่องใด

ขอบเขตและวิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนเรียบเรียงของนักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 2 ในรายวิชาสังคมวัฒนธรรมญี่ปุ่น (ญ. 251) ปีการศึกษา 2556 จำนวน 33 คน และปีการศึกษา 2557 จำนวน 41 คน รวมกลุ่มตัวอย่าง 74 คน ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาคือการจับสาระสำคัญจากเรื่องที่กำหนดจากการอ่านบทความทางวิชาการเรื่อง “โครงสร้างสังคมญี่ปุ่น” ผู้แปลคือบุญเรือง ชื่นสุขวิมล เนื้อหาบทที่ 1 ถึงบทที่ 3 ความยาว 29 หน้า โดยแยกพิจารณาออกเป็น 2 ด้าน คือ ข้อบกพร่องด้านการเรียบเรียงเรื่องให้เป็นย่อหน้าที่ดี และข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาไทย มีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

1. สัมภาษณ์และศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ผู้วิจัยพบว่างานวิจัยส่วนใหญ่เน้นการศึกษาข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกัน แต่ยังไม่พบงานวิจัยที่ให้นักศึกษาอ่านบทความแล้วนำมาพิจารณาข้อบกพร่องในการเขียนเรียบเรียงสาระสำคัญและการใช้ภาษา

2. ให้นักศึกษาจับสาระสำคัญจากการอ่านบทความทางวิชาการเรื่อง “โครงสร้างสังคมญี่ปุ่น” ผู้แปลคือบุญเรือง ชื่นสุขวิมล เนื้อหาบทที่ 1 ถึงบทที่ 3 ความยาว 29 หน้า

3. วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนเรียบเรียงของนักศึกษา โดยใช้เกณฑ์พิจารณาเรื่องย่อหน้าและหลักการเขียนย่อหน้าที่ดีจากหนังสือ*การใช้ภาษาไทย* ของคณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย (2558, น. 69–87) การวิเคราะห์มีรายละเอียดดังนี้

3.1 นำงานเขียนของนักศึกษามาวิเคราะห์ความสามารถในการจับสาระสำคัญ โดยเปรียบเทียบกับการจับสาระสำคัญของผู้วิจัย ผู้วิจัยสามารถจับได้เป็น 10 ประเด็น เป็นประโยชน์ใจความสำคัญ 10 ประโยค และพิจารณาส่วนที่เป็นใจความรองที่จำเป็นต้องนำมาเป็นส่วนขยายประโยชน์ใจความสำคัญให้ย่อหน้านั้น มีความสมบูรณ์ด้วย ดังนั้นเมื่อนำสาระสำคัญจากบทความที่อ่านมาเรียบเรียงจึงควรมีย่อหน้าทั้งสิ้น 10 ย่อหน้า

3.2 ใช้หลักเกณฑ์การพิจารณาลักษณะย่อหน้าที่ดี 4 ด้าน ได้แก่ เอกภาพ สัมพันธภาพ สารัตถภาพ และความสมบูรณ์ เพื่อใช้วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนย่อหน้าของนักศึกษา โดยข้อบกพร่องแต่ละด้านจะแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ

- ก. บกพร่องระดับมากที่สุด คือ จาก 10 ย่อหน้า มีความบกพร่อง 8-10 ย่อหน้า
- ข. บกพร่องระดับปานกลาง คือ จาก 10 ย่อหน้า มีความบกพร่อง 5-7 ย่อหน้า
- ค. บกพร่องระดับน้อย คือ จาก 10 ย่อหน้า มีความบกพร่อง ต่ำกว่า 5 ย่อหน้า

3.3 นำผลการวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษาเป็นรายบุคคลบันทึกลงตาราง เพื่อหาค่าความถี่ของข้อบกพร่องในการเรียบเรียงสาระสำคัญ

4. สรุปและอภิปรายผลการศึกษา

ผลการวิจัย

1. ข้อบกพร่องด้านเนื้อหา

1.1 ข้อบกพร่องด้านเอกภาพ

จากข้อมูลที่น่ามาวิเคราะห์ทั้งหมดพบว่านักศึกษายังมีข้อบกพร่องในการเขียนย่อหน้าที่ขาดเอกภาพ เนื่องจากในแต่ละย่อหน้านอกจากจะมีใจความสำคัญในเรื่องหนึ่งเรื่องใดที่จะเขียนถึงแล้ว ยังมีเรื่องอื่นๆ ที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับหรือสนับสนุนใจความสำคัญในเรื่องนั้นปะปนมากับข้อความที่มาขยายย่อหน้าอีกด้วย ตัวอย่างเช่น

ญี่ปุ่นพัฒนาจากสังคมศักดินาสู่สังคมสมัยใหม่โดยการปฏิรูปเมจิ ในสมัยใหม่
 ผู้คนได้หลุดพ้นจากสภาพความแตกต่างทางฐานะันดรออย่างตายตัวแต่กำเนิด สังคม
 มีความเสรีภาพและมีความเท่าเทียมขึ้น ผู้คนเริ่มมีสำนึกทางสังคม เนื่องจากชีวิต
 ของตนไม่ได้ผูกพันอยู่เพียงระดับหมู่บ้านหรือตำบล แต่ญี่ปุ่นก็ถูกพัฒนาอย่าง
 ผิดรูปแบบและสังคมประชาคมก็ไม่ได้สูงงอมเต็มทีในปี ค.ศ. 1868 ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้น
 ของการพัฒนาความทันสมัยของญี่ปุ่น ทิ้งห่างจากการปฏิวัติอุตสาหกรรมของ
 อังกฤษและการปฏิวัติของฝรั่งเศสเกือบ 1 ศตวรรษ **และมีการคุกคามของเรือปืนนี้**
ทำให้ญี่ปุ่นต้องเปิดประเทศและเริ่มเป็นสังคมทุนนิยม การก่อกบฏของ
ชาวนามิให้เห็นโดยทั่วไป แต่ระบบศักดินาเองก็ยังมีอิทธิพลต่อคนในสมัยนี้
 ทำให้การสร้างสังคมสมัยใหม่ยังไม่เติบโตเพียงพอ ต่างจากประเทศที่พัฒนาแล้ว
 ในสมัยนั้นที่ล้วนแต่ผ่านการปฏิวัติของคนชั้นกลางจนกลายเป็นสังคมทันสมัย
 การปฏิรูปเมจินั้นผู้กระทำการก่อกลุ่มชามูไรชั้นต่ำกับกลุ่มแคว้นต่าง ๆ คนเหล่านี้
 ได้ฟื้นฟูระบบการปกครองสังคมแบบประเพณีภายใต้ระเบียบสังคมสมัยใหม่ หรือ
 เรียกได้ว่าเป็นการฟื้นฟูอำนาจของการปกครองโดยจักรพรรดิ จุดมุ่งหมายที่แท้จริง
 ของการเปลี่ยนสังคมให้เป็นประชาคมสมัยใหม่ คือการไล่กวดเพื่อจะเป็น
 จักรวรรดินิยมเสียเอง ส่วนการพัฒนาความทันสมัยของญี่ปุ่นคือ เพื่อป้องกัน
 ประเทศ เพื่อแก้ไขสนธิสัญญา และเพื่อเศรษฐกิจรุ่งเรือง กองกำลังทหารเข้มแข็ง

A

B

จากย่อหน้าข้างต้นจะเห็นได้ว่าควรแบ่งย่อหน้าออกเป็น 2 ย่อหน้า ได้แก่
 ประเด็น A (ย่อหน้าที่ 1) คือลักษณะการเปลี่ยนแปลงของสังคมญี่ปุ่นจากการปฏิรูป
 สมัยเมจิ และประเด็น B (ย่อหน้าที่ 2) คือ สาเหตุการเปลี่ยนแปลงของสังคมญี่ปุ่น
 และผลของการเปลี่ยนแปลงสังคมญี่ปุ่น เมื่อนำเอาสาระสำคัญ 2 เรื่องมาไว้ใน
 ย่อหน้าเดียวกัน จึงทำให้ย่อหน้าดังกล่าวขาดเอกภาพ ผู้อ่านเข้าใจได้ยากกว่าผู้เขียน
 ต้องการกล่าวถึงเรื่องใดเป็นสำคัญ

บทความที่นำมาศึกษาควรแยกย่อหน้าเนื้อเรื่อง เป็น 10 ย่อหน้า เมื่อ
 วิเคราะห์ข้อเขียนของนักศึกษาจำนวน 74 คน งานเขียนจำนวน 74 ฉบับ พบ
 ข้อบกพร่องในการเขียนย่อหน้าที่ขาดเอกภาพ ดังตารางต่อไปนี้

ระดับความบกพร่อง	จำนวนคน	คิดเป็นร้อยละ
ขาดเอกภาพมากที่สุด (8-10 ย่อหน้า)	49	66.21
ขาดเอกภาพปานกลาง (5-7 ย่อหน้า)	24	32.43
ขาดเอกภาบน้อยที่สุด (ต่ำกว่า 5 ย่อหน้า)	1	1.35

จะเห็นได้ว่าจากการเขียนย่อหน้าจำนวน 10 ย่อหน้า มีนักศึกษาเขียนย่อหน้าขาดเอกภาพระดับมากที่สุด ตั้งแต่ 8-10 ย่อหน้า มี 49 คน คิดเป็นร้อยละ 66.21 ขาดเอกภาพปานกลาง คือ 5-7 ย่อหน้า มี 24 คน คิดเป็นร้อยละ 32.43 และขาดเอกภาบน้อยที่สุด คือขาดเอกภาพไม่เกิน 5 ย่อหน้า มี 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.35 ผลการวิเคราะห์ดังกล่าวทำให้เห็นว่าเมื่อนักศึกษาอ่านบทความหรืออ่านข้อมูลที่มีเนื้อหายาว ๆ มักไม่สามารถนำมาเรียบเรียงประเด็นต่าง ๆ ให้มีเอกภาพได้ นักศึกษาทุกคนยังมีข้อผิดพลาดเรื่องนี้ เพราะมีนักศึกษาร้อยละ 98.64 ที่เรียบเรียงเนื้อหาแต่ละย่อหน้าโดยขาดเอกภาพเกินครึ่งหนึ่งของจำนวนสาระสำคัญทั้งหมด

1.2 ข้อบกพร่องด้านสัมพันธภาพ

นอกจากงานเขียนเรียบเรียงจะมีข้อบกพร่องด้านการเขียนย่อหน้าที่ขาดเอกภาพแล้ว ย่อหน้าบางย่อหน้ายังขาดสัมพันธภาพอีกด้วย การขาดสัมพันธภาพของย่อหน้าเกิดขึ้นเนื่องจากการที่นักศึกษานำข้อความที่เป็นส่วนขยายสาระสำคัญในประเด็นไปเป็นย่อหน้าใหม่ แทนที่จะเขียนขยายให้จบในย่อหน้าเดียวกัน ทำให้ความในย่อหน้าที่ผ่านมายังไม่จบอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ จึงทำให้ส่วนขยายในเรื่องเดียวกันถูกแบ่งไปอยู่ในย่อหน้าอื่น ข้อความที่ถูกแบ่งดังกล่าวจึงขาดความต่อเนื่องหรือกล่าวได้ว่าขาดสัมพันธภาพในย่อหน้า

รวมทั้งบางย่อหน้านักศึกษาเขียนโดยไม่ใช้วิธีการลำดับความคิดที่ดี ทำให้ข้อความในย่อหน้าสับสน อ่านเข้าใจยาก นอกจากนี้การใช้คำหรือกลุ่มคำเชื่อมโยงเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างประโยคที่ผิดพลาดอาจทำให้ผู้อ่านเกิดความสับสนเนื่องจากความเกี่ยวเนื่องระหว่างประโยคหรือข้อความที่ต่อเนื่องกันนั้นไม่เกี่ยวข้องกัน

ตัวอย่าง บทที่ 1 ของบทความเรื่อง “โครงสร้างสังคมญี่ปุ่น” สารระสำคัญย่อหน้าที่ 2 ต้องลำดับความคิดดังต่อไปนี้

(1) สังคมสมัยใหม่ของญี่ปุ่นมีลักษณะการพัฒนาอย่างผิดรูปไปจากแบบตะวันตก (ใจความสำคัญ) > (เนื่องจาก) (2) เกิดจากการถูกประเทศตะวันตกบีบบังคับให้เปิดประเทศ > (จึง) (3) เป็นสังคมที่ประชาชนมิได้สุขงอมอย่างเต็มที่ > (แต่) (4) สังคมสมัยใหม่เกิดจากการดำเนินการโดยกลุ่มปกครองซึ่งตระหนักว่าญี่ปุ่นล้ำหลังกว่าประเทศทางตะวันตก > (โดย) (5) การพัฒนาสู่สังคมสมัยใหม่ มีจุดมุ่งหมายอยู่ 3 ประการ คือ เพื่อป้องกันประเทศไม่ให้เกิดเป็นอาณานิคมของชาติตะวันตก เพื่อแก้ไขสนธิสัญญา รวมทั้งเพื่อเศรษฐกิจที่รุ่งเรืองและกองกำลังที่เข้มแข็ง

ตัวอย่าง งานเขียนย่อหน้าที่ขาดสัมพันธภาพ

(1) ญี่ปุ่นนั้นได้ก้าวเข้าสู่ความเป็นสังคมสมัยใหม่ แต่ทว่าสังคมสมัยใหม่ของญี่ปุ่นนั้นพัฒนาอย่างผิดรูป โดยพิจารณาจากข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ประการแรกคือ การเริ่มต้นการพัฒนาของญี่ปุ่นในปี 1868 และประการต่อมาคือผลของการคุกคามของเรือปืน โดยขณะนั้นอุตสาหกรรมภายในประเทศยังไม่เติบโตเพียงพอ เนื่องจากพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่ยังมีความยากจนอยู่ และ (2) ยังมีภัยคุกคามที่มาจากภายนอกประเทศก็คือ การถูกกระตุ้นให้เปิดประเทศอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ อาจกล่าวได้ว่าการปฏิรูปเมจิซึ่งทำให้ญี่ปุ่นสามารถก้าวเข้าสู่สังคมสมัยใหม่ได้นั้น เป็นผลมาจากแรงกดดันจากพื้นฐานทางประวัติศาสตร์ที่แตกต่างกันร่วม 100 ปี ระหว่างประวัติศาสตร์โลกกับประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น ญี่ปุ่นจึงต้องการพัฒนาประเทศให้ทัดเทียมกับประเทศที่พัฒนาแล้วในสมัยนั้นเอง ในการปฏิรูปเมจินั้น (4) ผู้กระทำการปฏิรูปคือกลุ่มชาบูไรชั้นต่ำ และกลุ่มแคว้นต่าง ๆ ซึ่งเมื่อพิจารณาลักษณะการปฏิรูปแล้วก็เหมือนกับการฟื้นฟูอำนาจการปกครองโดยจักรพรรดินั้นเอง

ด้วยสำนึกที่ว่าญี่ปุ่นมีความล่าช้ากว่าประเทศทางยุโรปและอเมริกานั้นส่งผลให้เกิดการรวมตัวกันเพื่อรักษาเอกราชของประเทศให้รอดพ้นจากการถูกล่าเป็นเมืองขึ้นในสมัยนั้น และสร้างญี่ปุ่นใหม่ต่อต้านกับประเทศมหาอำนาจได้ (3) สังคมประชาคมสมัยนั้นจึงไม่ใช่จุดมุ่งหมายของการเปลี่ยนแปลงสังคมแต่อย่างใด (5) จุดมุ่งหมายที่แท้จริงคือการเปลี่ยนแปลงจากศักดินานิยมเป็นจักรวรรดินิยม โดยมีวัตถุประสงค์ 3 ประการคือ เพื่อป้องกันประเทศ เพื่อแก้ไขสนธิสัญญา และเพื่อเศรษฐกิจรุ่งเรือง กองกำลังทหารเข้มแข็ง

จากตัวอย่างการเขียนย่อหน้าของนักศึกษาเปรียบเทียบกับย่อหน้าที่ยกมา จะเห็นได้ว่านอกจากจะมีการเรียงลำดับเนื้อหาอย่างสับสน คือเรียงใจความรองเป็น (1)–(2)–(4)–(3)–(5) และมีการแบ่งส่วนขยายของสาระสำคัญออกเป็น 2 ย่อหน้า ทั้งที่ควรเขียนเพียงย่อหน้าเดียว ทั้งยังมีการใช้คำเชื่อมที่ไม่ถูกต้อง ทำให้ขาด สัมพันธภาพ นอกจากนี้ยังมีข้อความอื่น ๆ มาขยายเกินความจำเป็น เนื้อหาของ ย่อหน้าจึงไม่ชัดเจนและทำให้เข้าใจยากกว่าจะสื่อเรื่องใด เช่น

ตัวอย่าง การใช้คำเชื่อมผิดจากย่อหน้าข้างต้น

“ขณะนั้นอุตสาหกรรมภายในประเทศยังไม่เติบโตเพียงพอ เนื่องจากพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่ยังมีความยากจนอยู่” > ข้อความนี้ไม่ชัดเจนว่าประโยคดังกล่าว สัมพันธ์กันในลักษณะใด คือ

(1) ผล + สาเหตุ หรือ (2) สาเหตุ + ผล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าจำนวนนักศึกษาเขียนย่อหน้าที่มีข้อบกพร่อง ในลักษณะของการขาดสัมพันธภาพ โดยพิจารณาจากบทความที่ควรแยกย่อหน้า เนื้อเรื่อง เป็น 10 ย่อหน้า พบข้อบกพร่องในการเขียนย่อหน้าที่ขาดสัมพันธภาพ ดังตารางต่อไปนี้

ระดับความบกพร่อง	จำนวนคน	คิดเป็นร้อยละ
ขาดสัมพันธภาพมากที่สุด (8–10 ย่อหน้า)	33	44.59
ขาดสัมพันธภาพปานกลาง (5–7 ย่อหน้า)	30	40.54
ขาดสัมพันธภาพน้อยที่สุด (ต่ำกว่า 5 ย่อหน้า)	11	14.84

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่าจากจำนวนนักศึกษา 74 คน มีนักศึกษาเขียนย่อหน้าขาดสัมพันธภาพมากที่สุด ตั้งแต่ 8–10 ย่อหน้า จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 44.59 ขาดสัมพันธภาพระดับปานกลาง จำนวน 5–7 ย่อหน้า จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 40.54 ส่วนย่อหน้าที่ขาดเอกภาพพบน้อยที่สุด คือจำนวนไม่เกิน 5 ย่อหน้า มี 11 คน คิดเป็นร้อยละ 14.84 ผลการวิเคราะห์ดังกล่าวทำให้เห็นว่า

เมื่ออ่านบทความที่มีเนื้อหาขนาดยาว นักศึกษาไม่สามารถนำใจความสำคัญมาเรียบเรียงให้เกิดสัมพันธภาพที่ต่อเนื่องได้ และนักศึกษาทุกคนยังมีข้อบกพร่องเรื่องนี้ ดังที่พบว่านักศึกษาร้อยละ 85.03 เขียนย่อหน้าที่ขาดสัมพันธภาพระดับปานกลางถึงระดับมากที่สุด เนื้อหาที่เรียบเรียงจึงไม่ชัดเจนและเข้าใจยาก

1.3 ข้อบกพร่องด้านสารัตถภาพ

จากการวิเคราะห์สารัตถภาพของย่อหน้าพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ยังเขียนเรียบเรียงย่อหน้าที่ขาดสารัตถภาพ เนื่องจากไม่มีประโยคใจความสำคัญและไม่ได้วางประโยคใจความสำคัญไว้ในตำแหน่งที่เห็นได้เด่นชัด คือ ต้นย่อหน้า หรือท้ายย่อหน้า หรือไม่มีการเน้นย้ำคำหรือวลีที่สำคัญไว้ในส่วนต่างๆ ของย่อหน้าให้ผู้อ่านได้สังเกตเห็นอีกด้วย จึงอาจสื่อสารได้ไม่ชัดเจนว่าย่อหน้านั้นจะกล่าวถึงสาระสำคัญในเรื่องใด ดังเช่นในบทที่ 2 ของบทความเรื่อง “โครงสร้างสังคมญี่ปุ่น” ย่อหน้าที่ 1 ควรเรียบเรียง ดังนี้

“สังคมญี่ปุ่นในยุคทันสมัยจะเริ่มพัฒนาโครงสร้างทาง

อุตสาหกรรม โดยรัฐบาลจะเป็นผู้ผลักดันและสนับสนุนงบประมาณในการพัฒนาอุตสาหกรรมต่างๆ ทั้งนี้เริ่มจากการพัฒนาอุตสาหกรรมการทอผ้าเมื่อเข้าสู่ศตวรรษที่ 20 ก็จะมีการพัฒนาอุตสาหกรรมหนักด้านการต่อเรือและการผลิตอาวุธ”

จะเห็นได้ว่าย่อหน้าข้างต้นนี้มีสารัตถภาพในย่อหน้าโดยการวางประโยคใจความสำคัญคือ “สังคมญี่ปุ่นในยุคทันสมัยจะเริ่มพัฒนาโครงสร้างทางอุตสาหกรรม” ไว้ต้นย่อหน้า และจะมีการเน้นย้ำวลี “พัฒนาอุตสาหกรรม” ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญของย่อหน้าไว้ในส่วนต่างๆ ของย่อหน้าเพื่อให้ผู้อ่านเห็นได้ชัดเจน

ตัวอย่าง ย่อหน้าที่ขาดสารัตถภาพ

การพัฒนาอุตสาหกรรมยุคทันสมัยของญี่ปุ่นเติบโตอย่างรวดเร็วจากการริเริ่มของรัฐ รัฐพยายามปรับปรุงการคมนาคม การสื่อสาร การคลัง ฯลฯ ให้ทันสมัย ในขณะที่เดียวกันก็เปลี่ยนอุตสาหกรรมเหล่านั้นให้เป็นของรัฐ ช่วงที่ยังไม่มีการพัฒนาอุตสาหกรรม รายได้ของรัฐส่วนมากได้มาจากภาษีของชาวনার্যอยละ 80 ส่วนภาษีที่ดินในยุคศักดินา ได้ถูกเก็บมาเป็นภาษีเพื่อมุ่ง

เน้นการพัฒนาอุตสาหกรรม การพัฒนาให้เป็นทุนนิยมของญี่ปุ่นในขั้นต้นได้แก่ การพัฒนาอุตสาหกรรมทอผ้า เมื่อเข้าสู่ศตวรรษที่ 20 ได้เพิ่มอุตสาหกรรมหนักเข้ามา ได้แก่ การต่อเรือ การผลิตอาวุธ ฯลฯ

จากตัวอย่างการเขียนย่อหน้าของนักศึกษาเปรียบเทียบกับย่อหน้าที่ยกมา จะเห็นได้ว่า การแบ่งย่อหน้าและการเขียนย่อหน้าที่เรียบเรียงจากการอ่านบทความ ของนักศึกษาเป็นย่อหน้าที่ขาดสารัตถภาพ เนื่องจากไม่มีประโยคใจความสำคัญ นอกจากนี้นักศึกษายังไม่มี การเน้นย้ำคำหรือวลีที่สำคัญด้วย จึงทำให้ไม่รู้ว่าย่อหน้านั้นกล่าวถึงใจความสำคัญเรื่องใด ทั้งยังแบ่งย่อหน้าผิดคือแทนที่จะรวมเป็นย่อหน้าเดียวกันกลับขึ้นย่อหน้าใหม่

เมื่อวิเคราะห์ข้อเขียนของนักศึกษา 74 คน งานเขียนจำนวน 74 ฉบับ พบข้อบกพร่องในการเขียนย่อหน้าที่ขาดสารัตถภาพดังนี้

ระดับความบกพร่อง	จำนวนคน	คิดเป็นร้อยละ
ขาดสารัตถภาพมากที่สุด (8-10 ย่อหน้า)	38	51.35
ขาดสารัตถภาพปานกลาง (5-7 ย่อหน้า)	21	28.38
ขาดสารัตถภาพน้อยที่สุด (ต่ำกว่า 5 ย่อหน้า)	15	20.27

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่าจากจำนวนนักศึกษา 74 คน มีนักศึกษาเขียนย่อหน้าขาดสารัตถภาพมากที่สุด คือ ในจำนวนย่อหน้าทั้งหมด 10 ย่อหน้า นักศึกษาเขียนย่อหน้าขาดสารัตถภาพมากที่สุดตั้งแต่ 8-10 ย่อหน้า มีจำนวน 38 คน

หรือร้อยละ 51.35 ขาดสารัตถภาพระดับปานกลาง คือ จำนวน 5-7 ย่อหน้า มี 21 คน หรือร้อยละ 28.38 ส่วนย่อหน้าที่ขาดสารัตถภาพน้อยที่สุด ไม่เกิน 5 ย่อหน้า มี 15 คน หรือร้อยละ 20.27 ผลการวิเคราะห์ดังกล่าวทำให้เห็นว่านักศึกษาส่วนใหญ่ไม่สามารถใช้การเน้นย้ำสาระสำคัญที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจง่าย นักศึกษาทุกคนยังมีข้อบกพร่องเรื่องนี้ ดังที่พบว่านักศึกษาร้อยละ 79.73 ยังเขียนย่อหน้าที่ขาดสารัตถภาพระดับปานกลางถึงระดับมากที่สุด เนื้อหาที่เรียบเรียงจึงไม่ชัดเจนว่าเรื่องใดเป็นสาระสำคัญของย่อหน้า

1.4 ข้อบกพร่องด้านความสมบูรณ์

จากการวิเคราะห์การเขียนย่อหน้าและการแบ่งย่อหน้า พบว่ามีลักษณะของย่อหน้าที่ขาดความสมบูรณ์ เนื่องจากในแต่ละย่อหน้ามีข้อความที่มาขยายในประเด็นต่าง ๆ ไม่ครบถ้วน จึงทำให้ผู้อ่านไม่เข้าใจเรื่องที่คุณเขียนต้องการกล่าวถึง เพราะประเด็นสำคัญไม่ชัดเจน หรือผู้อ่านไม่ทราบแน่ชัดว่าคุณเขียนต้องการจะสื่อสารเรื่องใด เช่น บทที่ 1 จากบทความเรื่อง “โครงสร้างสังคมญี่ปุ่น” เนื้อหาย่อหน้าที่ 3 การเขียนย่อหน้าให้สมบูรณ์ต้องประกอบไปด้วยประเด็นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

การเปลี่ยนแปลงสังคมญี่ปุ่นให้ทันสมัยทำให้เกิดผลกับสังคมด้านต่าง ๆ คือ

- (1) ญี่ปุ่นเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วด้านอุตสาหกรรม
- (2) ญี่ปุ่นมีกองกำลังทหารทันสมัยภายใต้กฎหมายรัฐธรรมนูญ
- (3) ญี่ปุ่นเป็นรัฐแบบครอบครัวภายใต้ระบบจักรพรรดิ ประชาชนถูกสั่งสอนให้บูชาจักรพรรดิ
- (4) พลเมืองต้องรักชาติและเสียสละเพื่อรับใช้จักรวรรดิญี่ปุ่น
- (5) การเกษตรถูกละเลย ชาวนายังอยู่ในสภาพสังคมศักดินาแบบเดิม
- (6) ระบบทุนนิยมพัฒนาขึ้นโดยความร่วมมือระหว่างรัฐบาลกับชนชั้นนายทุน
- (7) นำไปสู่นโยบายรุกรานต่างประเทศซึ่งจบลงด้วยความพ่ายแพ้ของญี่ปุ่นในสงครามแปซิฟิก

หากประกอบด้วยส่วนขยายทุกข้อความข้างต้นนี้ เมื่อนำมาเรียบเรียงเป็นย่อหน้าจะทำให้ย่อหน้าสมบูรณ์ และมีใจความสำคัญ คือ “การเปลี่ยนแปลงสังคมญี่ปุ่นให้ทันสมัยทำให้เกิดผลกับสังคมในด้านต่างๆ มากมาย” โดยเรียบเรียงตามลำดับเป็นย่อหน้าต่อไปนี้

การเปลี่ยนแปลงสังคมญี่ปุ่นให้ทันสมัยทำให้เกิดผลกับสังคมในด้านต่างๆ มากมาย ทำให้ระบบทุนนิยมพัฒนาขึ้นโดยความร่วมมือระหว่างรัฐบาลกับชนชั้นนายทุน ด้านอุตสาหกรรมได้รับการพัฒนาให้เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ในทางตรงข้ามการเกษตรถูกละเลย ทั้งชาวนาก็ยังอยู่ในสภาพสังคมศักดินาแบบเดิม ขณะเดียวกันญี่ปุ่นมีกองกำลังทหารทันสมัยมากขึ้น โดยมีกฎหมายรัฐธรรมนูญที่มีลักษณะรัฐแบบครอบครัวภายใต้ระบบจักรพรรดิและประชาชนถูกสั่งสอนให้บูชาจักรพรรดิ รวมทั้งพลเมืองต้องรักชาติและเสียสละเพื่อรับใช้จักรวรรดิญี่ปุ่น นำไปสู่นโยบายรุกรานต่างประเทศซึ่งในที่สุดจบลงด้วยความพ่ายแพ้ของญี่ปุ่นในสงครามแปซิฟิก

ตัวอย่าง ย่อหน้าที่ขาดความสมบูรณ์

แรงกดดันของความแตกต่างทางประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นและประวัติศาสตร์โลกร่วม 100 ปี ทำให้เกิดการปฏิรูปเมจิขึ้น โดยการนำของชาмуไรชั้นต่ำและแคว้นต่างๆ ที่ไม่สามารถละทิ้งระบบศักดินาได้ การปฏิรูปเมจิจึงเสมือนเพียงการฟื้นอำนาจของจักรพรรดิ อีกทั้งการปฏิรูปประเทศให้ทันสมัยนั้นไม่ได้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นสังคมประชาคมอย่างแท้จริง แต่เป็นการเปลี่ยนไปสู่การเป็นจักรวรรดินิยม และมุ่งเน้นไปสู่เป้าหมายของการพัฒนาความทันสมัย 3 ประการคือ เพื่อป้องกันประเทศ เพื่อแก้ไขสนธิสัญญาเพื่อ “เศรษฐกิจรุ่งเรือง กองทหารแข็งแรง”

(1) **อุตสาหกรรมจึงถูกพัฒนาอย่างเต็มที่**โดยมีการรับวิทยาการตะวันตกคือ การให้การศึกษาประชาชนแต่ (4) **ในขณะเดียวกันก็เน้นความกตัญญู ความจงรักภักดี และความรู้สึกรักชาติ** ซึ่งเป็นศีลธรรมตะวันตกควบคู่ไปด้วย จิตสำนึกของพลเมืองจึงยังไม่ทันสมัยเท่าใดนัก และในการสร้างสังคมที่ทันสมัยอย่างผิดรูปอีกประการหนึ่งก็คือ (5) **การพัฒนาระบบทุนนิยมโดยการละเลยการเกษตรกรรม** เนื่องจากยังคงปล่อยให้ **ชาวนามีชีวิตความเป็นอยู่ในสังคมศักดินาแบบเดิม** อีกทั้งใน (6) **การผลักดันระบบทุนนิยมโดยรัฐ** ซึ่งประกอบด้วยกิจการของรัฐและกิจการที่รัฐซื้อแล้วขายทอดตลาด **ให้เอกชน** ทำให้ชนชั้นนายทุนไม่ต่อต้านรัฐ กลับร่วมมือ นั่นคือการใช้โครงสร้างศักดินาส่งผลให้ไม่ก่อให้เกิดการพัฒนาประชาธิปไตยอย่างแท้จริง และวิธีการแก้ไขลักษณะการพัฒนาที่ดินผิดรูป ก็คือ (7) **นโยบายรุกรานต่างประเทศแบบจักรวรรดินิยม** ซึ่งนำไปสู่ **ความพังทลายของจักรวรรดิญี่ปุ่นในสงครามแปซิฟิก**นั่นเอง

จากตัวอย่างการเขียนย่อหน้าของนักศึกษาเปรียบเทียบกับย่อหน้าที่ยกมา จะเห็นได้ว่า การแบ่งย่อหน้าและการเขียนย่อหน้าที่เรียบเรียงจากการอ่านบทความจากหนังสือแปลเรื่อง “โครงสร้างสังคมญี่ปุ่น” ยังเป็นย่อหน้าที่ขาดความสมบูรณ์ จะเห็นว่าจากตัวอย่าง นักศึกษาแบ่งเนื้อหาออกเป็น 3 ย่อหน้า ซึ่งในย่อหน้าที่หนึ่งเป็นส่วนขยายที่เกินมา ย่อหน้าที่ 2 จึงมีประโยคใจความรองที่ 1 และ 4 ส่วนย่อหน้าที่ 3 จึงจะมีประโยคใจความรองที่ 5, 6 และ 7 ทั้งยังขาดใจความรองที่ 2 และ 3 โดยเฉพาะหากผู้อ่านอ่านย่อหน้าดังกล่าวเพียงย่อหน้าเดียวจะไม่เข้าใจว่าผู้เขียนต้องการเขียนถึงเรื่องใดเป็นสาระสำคัญ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าจำนวนนักศึกษาเขียนย่อหน้าที่มีข้อบกพร่องในลักษณะของการขาดความสมบูรณ์ โดยพิจารณาว่าบทความควรแยกย่อหน้าเนื้อเรื่องเป็น 10 ย่อหน้า เมื่อวิเคราะห์ข้อเขียนของนักศึกษาจากจำนวนนักศึกษา 74 คน งานเขียนจำนวน 74 ฉบับ พบข้อบกพร่องในการเขียนย่อหน้าที่ขาดความสมบูรณ์ ดังนี้

ระดับความบกพร่อง	จำนวนคน	คิดเป็นร้อยละ
ขาดความสมบูรณ์มากที่สุด (8-10 ย่อหน้า)	7	9.46
ขาดความสมบูรณ์ปานกลาง (5-7 ย่อหน้า)	24	32.43
ขาดความสมบูรณ์น้อยที่สุด (ต่ำกว่า 5 ย่อหน้า)	43	58.11

จากข้อมูลในตารางจะเห็นได้ว่านักศึกษาจากจำนวน 74 คน มีนักศึกษาเขียนย่อหน้าขาดความสมบูรณ์น้อยที่สุด คือ ต่ำกว่า 5 ย่อหน้า 43 คน หรือร้อยละ 58.11 ขาดความสมบูรณ์ปานกลาง คือ 5-7 ย่อหน้า จำนวน 24 คน หรือร้อยละ 32.43 ส่วนขาดที่ความสมบูรณ์มากที่สุด คือขาดความสมบูรณ์ตั้งแต่ 8 ย่อหน้าขึ้นไปมีเพียง 7 คน หรือร้อยละ 9.46 ผลการวิเคราะห์ดังกล่าวทำให้เห็นว่าเมื่อนักศึกษาอ่านบทความ หรืออ่านข้อมูลที่มีเนื้อหายาว ๆ นักศึกษามักจะนำสาระสำคัญต่าง ๆ มาเขียนได้ค่อนข้างจะครบถ้วน ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะข้อมูลที่นำมาเขียนนั้นเป็นสาระสำคัญของเรื่องที่คุณเขียนต้องถ่ายทอดมาสู่ผู้อ่าน ไม่ว่าจะเป็นความรู้หรือความคิด ส่วนใหญ่นักศึกษามักจะย่อความหรือเก็บความที่เป็นรายละเอียดมาด้วย เพราะแยกไม่ได้ว่าอะไรคือสาระสำคัญ อะไรคือข้อความที่มาสืบสนับสนุน ฉะนั้นเมื่อนำข้อมูลที่อ่านมาเรียบเรียงเขียนใหม่เป็นย่อหน้าจึงไม่มีความสมบูรณ์ แต่อาจทำให้วกวน เยิ่นเย้อ หรือออกนอกเรื่องบ้าง นั่นคือย่อหน้านั้นสมบูรณ์เพราะมีเนื้อหาขยายสาระสำคัญครบถ้วน แต่ขณะเดียวกันก็เป็นย่อหน้าที่ขาดเอกภาพคือ มีเนื้อหาที่เป็นส่วนขยายเกินมามาก การเรียบเรียงจึงไม่ตรงประเด็น และอาจเป็นย่อหน้าที่ขาดสัมพันธภาพ เรียงลำดับไม่ดี และไม่ตรงประเด็นเช่นกัน

2. ข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษา

การเรียบเรียงสาระความสำคัญที่ได้จากการอ่านบทความเรื่อง “โครงสร้างสังคมญี่ปุ่น” ของนักศึกษาเอกวิชาภาษาญี่ปุ่นที่เรียนวิชาสังคมวัฒนธรรมญี่ปุ่น (ญ. 251) จำนวน 74 คน นอกจากจะมีข้อบกพร่องในด้านเนื้อหาแล้ว ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษายังมีข้อบกพร่องในด้านการใช้ภาษาในการเรียบเรียงด้วย

แม้ว่านักศึกษาทุกคนจะได้เรียนวิชาการใช้ภาษาไทย (ท. 161) เป็นวิชาบังคับในชั้นปีที่ 1 มาแล้ว ทั้งในเรื่องการใช้ภาษา การลำดับความคิด การจับใจความสำคัญ การเขียนโครงเรื่อง และการเขียนย่อหน้า แต่นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้นำความรู้ที่ได้มาใช้ในการเรียนวิชาอื่นๆ เพราะจากการวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างจำนวน 74 คน มักใช้วิธีเรียบเรียงสาระความสำคัญด้วยการคัดลอกข้อความจากต้นฉบับมาปะติดปะต่อกันเป็นส่วนใหญ่ และแทรกสำนวนภาษาของตนเองประกอบ ทำให้ในบางครั้งข้อความขาดความต่อเนื่อง สละสลวย และแม้ว่านักศึกษามีข้อมูลที่ได้อ่านจากต้นฉบับเป็นเบื้องต้นก่อนลงมือเขียนแล้วก็ยังพบว่า ผลงานของนักศึกษามีข้อบกพร่องทั้งในเรื่องการใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้สำนวน ซึ่งอาจเกิดจากความไม่รู้ ความไม่ใส่ใจ หรือขาดการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง

การเรียบเรียงสาระสำคัญจากการอ่านบทความที่ผู้สอนกำหนดให้ นักศึกษา กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 74 คน จะเขียนเรียบเรียงคนละ 2-4 หน้า ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาออกเป็น 4 เรื่องใหญ่ๆ ได้แก่ การใช้คำ การใช้ประโยค การใช้เครื่องหมายและวรรคตอน และการใช้สำนวน โดยใช้แนวทางจากหนังสือ *การใช้ภาษาไทย* ของคณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย (2558, น. 31-46) เป็นหลักในการวิเคราะห์ มีรายละเอียดดังนี้

2.1 การใช้คำ

การใช้คำเพื่อสื่อความคิดให้ตรงกับสารที่ได้อ่านเป็นเรื่องสำคัญ เพราะผลงานที่นักศึกษาเขียนเกิดจากการรับสารและต่อเนื่องด้วยการส่งสาร นักศึกษาจึงต้องรู้จักเลือกใช้คำให้ถูกต้องและเหมาะสม คงสาระเดิมของเรื่องไว้ให้ได้มากที่สุด จากการศึกษางานเขียนของนักศึกษพบข้อบกพร่องในการใช้คำ ดังนี้

2.1.1 การสะกดคำผิด เมื่อพิจารณางานเขียนของนักศึกษาเป็นรายบุคคล พบข้อบกพร่องด้านการสะกดคำในระดับมากและปานกลาง เมื่อเทียบกับข้อบกพร่องในการใช้คำในลักษณะอื่นๆ คำบางคำมีต้นแบบของการสะกดอยู่แล้วในต้นฉบับที่อ่านแต่นักศึกษาก็ยังเขียนผิด การสะกดคำผิดอาจเกิดจากความรีบร้อนในการเขียน จึงเขียนผิด ตัวอย่างเช่น

การพัฒนาอุตสาหกรรมยุคทันสมัยนี้เองที่เป็นตัวจุดชนวน
ทำให้เกิดการพัฒนาสังคมขึ้น

แก้ไขเป็น การพัฒนาอุตสาหกรรมยุคทันสมัยนี้เองที่เป็นตัวจุดชนวน
ทำให้เกิดการพัฒนาสังคมขึ้น

แม้อุตสาหกรรมจะก้าวไปแต่ความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้าง
และลูกจ้างยังคงดำรงอยู่

แก้ไขเป็น แม้อุตสาหกรรมจะก้าวไปแต่ความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้าง
และลูกจ้างยังคงดำรงอยู่

2.1.2 การใช้คำไม่ถูกต้องตามไวยากรณ์ คือการใช้คำไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย ทั้งในเรื่องหน้าที่ของคำในประโยค การใช้คำลักษณนาม การใช้คำเชื่อม การฉีกคำเมื่อขึ้นบรรทัดใหม่ ดังตัวอย่าง

เป็นเพราะรัฐยังไม่สร้างความเชื่อมั่นให้กับประชาชนมาก
เพียงพอ

แก้ไขเป็น เป็นเพราะรัฐยังไม่สร้างความเชื่อมั่นให้แก่ประชาชนมาก
เพียงพอ

หากพูดถึงสังคมสมัยใหม่จะเห็นพัฒนาการผลิตที่ก้าวกระโดด

แก้ไขเป็น หากพูดถึงสังคมสมัยใหม่จะเห็นพัฒนาการด้านการผลิตที่
ก้าวกระโดด

2.1.3 การใช้คำผิดความหมาย คือ การใช้คำไม่ตรงตามความหมายที่ต้องการจะสื่อ การใช้คำที่มีความหมายแคบหรือกว้างไม่เท่าเดิม ผลการวิเคราะห์พบว่าความถี่ของการใช้คำผิดอยู่ในระดับปานกลางจนถึงน้อย เนื่องจากคำที่ใช้เขียนส่วนใหญ่นำมาจากต้นฉบับที่อ่าน ตัวอย่างการใช้คำผิดความหมาย เช่น

กลุ่มผู้ปกครองใหม่ที่สำนึกว่าญี่ปุ่นล้ำกว่าประเทศตะวันตก
แก้ไขเป็น กลุ่มผู้ปกครองใหม่ที่สำนึกว่าญี่ปุ่นล้ำหลังกว่าประเทศตะวันตก

การพัฒนาความทันสมัยของญี่ปุ่นก็ได้ทวีความเร็วมากยิ่งขึ้น
แก้ไขเป็น การพัฒนาความทันสมัยของญี่ปุ่นได้ทวีความรวดเร็วมากยิ่งขึ้น

2.1.4 การใช้อักษรย่อ หรือคำย่อ เป็นข้อบกพร่องที่พบน้อย ข้อบกพร่องนี้เกิดจากความรีบร้อนของนักศึกษา เน้นเขียนเร็วและสะดวก นักศึกษาไม่ได้คำนึงถึงรูปแบบของงานเขียนที่ต้องมีลักษณะเป็นแบบแผนหรือกึ่งแบบแผน การเขียนลักษณะนี้เป็นการใช้อักษรย่อหรือคำย่อที่นักศึกษาคิดขึ้นมาเอง ตัวอย่างเช่น

ก.เปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ของญี่ปุ่นจากสังคมศักดินาสู่สังคมนิยม
 มีการปฏิรูปเมจิเป็นตัวแปรสำคัญ
แก้ไขเป็น การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ของญี่ปุ่นจากสังคมศักดินาสู่สังคมนิยมมีการปฏิรูปเมจิเป็นตัวแปรสำคัญ

ลักษณะพิเศษของ ค.แตกต่างระหว่างสมัยใหม่และสังคม
 ดั้งเดิมคือมีการพัฒนาเทคโนโลยีด้านการสื่อสาร คมนาคม
 ทำให้สังคมกว้างขึ้น
แก้ไขเป็น ลักษณะพิเศษของ ความแตกต่างระหว่างสมัยใหม่และสังคม
 ดั้งเดิมคือมีการพัฒนาเทคโนโลยีด้านการสื่อสาร คมนาคม
 ทำให้สังคมกว้างขึ้น

2.1.5 การใช้คำผิดระดับภาษา จากการพิจารณางานเขียนของนักศึกษา พบข้อบกพร่องลักษณะนี้ในระดับมากและปานกลาง ซึ่งน่าจะเป็นความเคยชินที่นักศึกษามักใช้ภาษาพูดปะปนกับภาษาเขียน ไม่สามารถแยกแยะได้ว่าคำใดที่เหมาะสมกับการพูดหรือคำใดเหมาะสมกับการเขียน ดังตัวอย่างการใช้ภาษาพูดในการเขียนต่อไปนี้

แต่ก็ยังไม่หลุดพ้นจากสังคมเกษตรกรรมและชนบทธรรมเนียมเก่า ๆ ได้ซะทีเดียว

แก้ไขเป็น แต่ก็ยังไม่หลุดพ้นจากสังคมเกษตรกรรมและชนบทธรรมเนียมเก่า ๆ ได้เสียทีเดียว

ทำให้สมาชิกในครอบครัวทุกคนต้องเสียสละเพื่อครอบครัวไม่ว่าตัวเองจะเป็นยังไง

แก้ไขเป็น ทำให้สมาชิกในครอบครัวทุกคนต้องเสียสละเพื่อครอบครัวไม่ว่าตัวเองจะเป็นอย่างไร

จากการวิเคราะห์ข้อมูลด้านข้อบกพร่องของการใช้คำ สรุปได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางแสดงข้อบกพร่องด้านการใช้คำเป็นรายบุคคล

ข้อบกพร่องการใช้คำ	จำนวนคน	คิดเป็นร้อยละ
การสะกดคำผิด	22	29.73
การใช้คำไม่ถูกต้องตามไวยากรณ์	9	12.16
การใช้คำผิดความหมาย	10	13.51
การใช้อักษรย่อ หรือคำย่อ	3	4.05
การใช้คำผิดระดับภาษา	30	40.54

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่าจากจำนวนนักศึกษา 74 คน มีนักศึกษาใช้คำผิดระดับภาษามากที่สุด (8-10 คำ) คือ ใช้ภาษาพูดในการเขียนงาน 1 ฉบับมากที่สุดถึง 30 คน หรือร้อยละ 40.54 รองลงมาคือนักศึกษาที่มีข้อบกพร่องในด้านการสะกดคำผิดมากที่สุด (8-10 คำ) มีจำนวน 22 คน หรือร้อยละ 29.73 ส่วนการใช้คำผิดความหมายและการใช้คำไม่ถูกต้องตามไวยากรณ์พบว่าจำนวนนักศึกษาที่มีข้อบกพร่องมากที่สุดในผลงาน 1 ฉบับ มีจำนวนใกล้เคียงกัน คือ การใช้คำผิดความหมาย มีนักศึกษาจำนวน 10 คน หรือร้อยละ 13.51 และการใช้คำไม่ถูกต้องตามไวยากรณ์จำนวน 9 คน หรือร้อยละ 12.16 และในด้านการใช้อักษรย่อหรือคำย่อ พบนักศึกษาที่มีข้อบกพร่องในเรื่องนี้มากที่สุด จำนวน 3 คน หรือร้อยละ 4.05

จากค่าร้อยละของข้อบกพร่องในงานเขียน 1 ฉบับ จะเห็นได้ว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีข้อบกพร่องในเรื่องการใช้คำผิดระดับภาษาและการสะกดคำผิด ปัญหาเรื่องการใช้คำผิดความหมายและใช้คำไม่ถูกต้องตามไวยากรณ์พบจำนวนปานกลาง ส่วนปัญหาการใช้อักษรย่อหรือคำย่อ พบนักศึกษาที่มีข้อบกพร่องเรื่องนี้จำนวนน้อย

2.2 การใช้ประโยค

โครงสร้างประโยคในภาษาไทยประกอบด้วย ประธาน + กริยา หรือ ประธาน + กริยา + กรรม การวางตำแหน่งของคำในประโยคจึงเป็นเรื่องสำคัญ มีผลต่อความหมาย ประโยคที่ดีต้องกระชับและได้ความครบถ้วน นักศึกษาบางคนเขียนข้อความยืดยาวมากแต่ไม่เป็นประโยค คือ มีลักษณะของการเขียนวลีซ้อน ๆ กัน แต่ขาดกริยาของประโยค ขาดประธาน หรือขาดกรรม ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการใช้ประโยคออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

2.2.1 การใช้ประโยคกำกวม ความกำกวมเกิดจากการใช้คำที่มีความหมายไม่ชัดเจน หรือมีความหมายได้หลายนัย จึงทำให้ข้อความขาดความชัดเจน อาจตีความหมายผิดพลาดไปจากเดิม จากการวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษา ข้อบกพร่องนี้พบได้น้อยหรือไม่ปรากฏ เป็นเพราะนักศึกษามีต้นแบบจากบทความที่อ่านอยู่แล้ว ตัวอย่างประโยคกำกวม เช่น

เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาดังกล่าวนั้นคือ นโยบายการรุกราน
ต่างประเทศ ไม่ให้อิสราเอลแก่ประชาชนเพื่อตอบสนอง
ความต้องการ ทำให้จักรวรรดิญี่ปุ่นต้องพังทลาย

ข้อความนี้ควรแก้ไขโดยระบุว่า เป็นความต้องการของใคร

แก้ไขเป็น เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาดังกล่าวนั้นคือ นโยบายการรุกราน
ต่างประเทศ ไม่ให้อิสราเอลแก่ประชาชนเพื่อตอบสนอง
ความต้องการของกลุ่มผู้ปกครอง ทำให้จักรวรรดิญี่ปุ่นต้อง
พังทลาย

ผู้คนยังคงใช้ชีวิตอยู่ในขอบเขตที่คับแคบ ทำให้สังคมศักดินา
ได้รับความสิ้นสະเทือนอย่างรุนแรง จากเหตุการณ์การบังคับ
ให้ญี่ปุ่นเปิดประเทศ

ข้อความนี้ควรแก้ไขโดยระบุว่า ผู้กระทำว่าใครบังคับ

แก้ไขเป็น ผู้คนยังคงใช้ชีวิตอยู่ในขอบเขตที่คับแคบ ทำให้สังคมศักดินา
ได้รับความสิ้นสະเทือนอย่างรุนแรง จากการถูกประเทศทาง
ตะวันตกบีบบังคับให้ญี่ปุ่นเปิดประเทศ

2.2.2 การใช้ประโยคไม่สละสลวย ข้อบกพร่องลักษณะนี้ ได้แก่ การใช้
คำฟุ่มเฟือย ซ้ำซ้อน การเรียงลำดับคำในประโยคไม่เหมาะสม การใช้กลุ่มคำ
ไม่เหมาะสม ตัวอย่างเช่น

การปฏิรูปเมจิผู้กระทำการก็คือกลุ่มชามูไรชั้นต่ำกับกลุ่มแคว้น
ต่าง ๆ ร่วมกันทำการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงนโยบายจากการไล่ฝรั่ง
ออกไปเป็นมุ่งเน้นการเปิดประเทศแทน

แก้ไขเป็น การปฏิรูปเมจิผู้กระทำการก็คือกลุ่มชามูไรชั้นต่ำกับกลุ่มแคว้น
ต่าง ๆ ร่วมกันเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงนโยบายจากการไล่ฝรั่ง
ออกไปเป็นมุ่งเน้นการเปิดประเทศแทน

ในบางส่วนของชนบท มีการสืบทอดโดยลูกชายคนสุดท้าย
แก้ไขเป็น ในชนบทบางแห่งมีลูกชายคนสุดท้ายเป็นผู้สืบทอด

2.2.3 การใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ หรือไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ได้แก่ การใช้ประโยคที่ขาดส่วนประกอบสำคัญบางส่วนไป จากการศึกษางานเขียนของนักศึกษาเป็นรายบุคคลพบว่า มีข้อบกพร่องในระดับมากถึงปานกลาง ตัวอย่างเช่น

ความยากจนและการก่อการจลาจลของชาวนาซึ่งสิ้นสะเทือน
พื้นฐานของระบบ แม้ว่ายังไม่ถึงขอบเขตทั่วประเทศ และยัง
ไม่ถึงระดับที่จะปฏิเสธระบบศักดินาโดยสิ้นเชิง

จะเห็นได้ว่า ข้อความที่ขีดเส้นใต้เป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์ เพราะไม่รู้แน่ชัดว่าเป็นระบบอะไร

แก้ไขเป็น ความยากจนและการก่อการจลาจลของชาวนาสิ้นสะเทือน
พื้นฐานของระบบศักดินา แม้ว่ายังไม่ถึงขอบเขตทั่วประเทศ
และยังไม่ถึงระดับที่จะปฏิเสธระบบศักดินาโดยสิ้นเชิง

การปลดปล่อยชาวนาไม่ได้ดำเนินการโดยตลอดและยังคงอยู่
ในสภาพสังคมศักดินาแบบเดิม เป็นระบบทุนนิยมที่ก่อรูป
ขึ้นมาขึ้นก้าวหน้าไปด้วยการละเลยการเกษตรกรรม

จะเห็นได้ว่า ข้อความที่ยกมามีเนื้อความไม่สมบูรณ์ ทำให้อ่านไม่เข้าใจ

แก้ไขเป็น การปลดปล่อยฐานะชนชั้นแต่กำเนิดของชาวนาไม่ได้ดำเนินการ
จากผู้ปกครองโดยตลอด และยังคงอยู่ในสภาพสังคมศักดินา
แบบเดิม การเปลี่ยนแปลงนี้เป็นระบบทุนนิยมที่ก่อรูปขึ้นมา
อย่างก้าวกระโดดด้วยการละเลยการเกษตรกรรม

จากการวิเคราะห์ข้อมูลด้านข้อบกพร่องของการใช้ประโยค สรุปได้ดังตารางต่อไปนี

ตารางแสดงข้อบกพร่องด้านการใช้คำเป็นรายบุคคล

ข้อบกพร่องการใช้ประโยค	จำนวนคน	คิดเป็นร้อยละ
การใช้ประโยคกำกวม	10	13.51
การใช้ประโยคไม่สละสลวย	19	25.68
การใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์	28	37.84
ไม่พบข้อบกพร่องด้านการใช้ประโยค	17	22.97

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่าจากจำนวนนักศึกษา 74 คน มีนักศึกษาใช้ประโยคไม่สมบูรณ์มากที่สุดในการเขียนผลงาน 1 ฉบับ (3-5 ประโยค) จำนวน 28 คน หรือร้อยละ 37.84 รองลงมาคือนักศึกษาที่มีข้อบกพร่องในด้านการใช้ประโยคไม่สละสลวยมากที่สุด (3-5 ประโยค) มีจำนวน 19 คน หรือร้อยละ 25.68 และนักศึกษาที่ใช้ประโยคกำกวมมากที่สุดมีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 13.51 ส่วนนักศึกษาจำนวน 17 คน หรือร้อยละ 22.97 ไม่พบข้อบกพร่องด้านการใช้ประโยค

จากการวิเคราะห์การใช้ประโยคของนักศึกษาเป็นรายบุคคลพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีข้อบกพร่องน้อยเมื่อเทียบกับข้อบกพร่องในการใช้คำ นักศึกษาที่ใช้ประโยคบกพร่องในด้านการใช้ประโยคไม่สมบูรณ์ การใช้ประโยคไม่สละสลวย และ การใช้ประโยคกำกวม เมื่อรวมกันแล้วมีจำนวนมากถึง 57 คน คิดเป็นร้อยละ 77.03 ในขณะที่นักศึกษาที่สามารถใช้ประโยคได้ถูกต้องมีเพียง 17 คน คิดเป็นร้อยละ 22.97 อย่างไรก็ตามข้อบกพร่องในการใช้ประโยคเมื่อพิจารณาผลงานนักศึกษาต่อ 1 ฉบับ พบไม่มากนัก กล่าวคือ ข้อบกพร่องของการใช้ประโยคในแต่ละด้านจะพบเพียงไม่กี่ประโยค มากที่สุดคือ 5 ประโยค ต่อผลงาน 1 ฉบับ และมีนักศึกษาเพียง 1 คน

จากจำนวนทั้งสิ้น 74 คน ที่มีข้อบกพร่องเรื่องการใช้ประโยคครบทั้ง 3 ด้าน แสดงให้เห็นว่านักศึกษามีปัญหาด้านการใช้ประโยคภาษาไทยน้อย

2.3 การใช้เครื่องหมาย และวรรคตอน

เนื่องจากงานเขียนของนักศึกษามีลักษณะเป็นความเรียงจึงไม่ค่อยมีการใช้เครื่องหมาย ส่วนข้อบกพร่องเรื่องการเว้นวรรคตอน เกิดจากการเว้นวรรคในที่ที่ไม่ควรเว้น และไม่เว้นวรรคในที่ที่ควรจะเว้น การเว้นวรรคที่ถูกต้องเหมาะสมนั้น ควรจะเว้นเมื่อจบประโยค แต่นักศึกษาบางคนเว้นวรรคบ่อยครั้ง เขียนแบ่งเป็นกลุ่มคำ ไม่ได้คำนึงว่าเป็นประโยคหรือจบเนื้อความหรือไม่ ในขณะที่นักศึกษาอีกจำนวนหนึ่งเขียนติดกันยาว แทบไม่มีการเว้นวรรค อย่างไรก็ตามเมื่อวิเคราะห์ข้อบกพร่องของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด พบว่าเป็นข้อบกพร่องที่พบน้อยหรือไม่ปรากฏ ตัวอย่างการเว้นวรรคที่ไม่เหมาะสม เช่น

โดยลูกชายคนโตจะถือสิทธิ์รับ_และสืบทอด ส่วน_ชนชั้นชาวนา
ช่างฝีมือ และพ่อค้า ไม่สามารถที่จะแบ่งมรดกได้

แก้ไขเป็น โดยลูกชายคนโตจะถือสิทธิ์รับและสืบทอด ส่วนชนชั้นชาวนา
ช่างฝีมือ และพ่อค้า ไม่สามารถที่จะแบ่งมรดกได้

จึงเกิดศัพท์เรียกสถานภาพของเด็กว่า “ของชาย, สืบท่อ,
เตรียมพร้อม”

แก้ไขเป็น จึงเกิดศัพท์เรียกสถานภาพของเด็กว่า “ของชาย สืบท่อ
เตรียมพร้อม”

จากการวิเคราะห์ข้อมูลด้านข้อบกพร่องของการใช้เครื่องหมายและวรรคตอน โดยพิจารณาผลงานของนักศึกษาที่เรียบเรียงคนละ 2-4 หน้า นักศึกษา 74 คน งานเขียนจำนวน 74 ฉบับ พบระดับความบกพร่องในการใช้เครื่องหมายและวรรคตಂದังตารางต่อไปนี้

ตารางแสดงข้อบกพร่องด้านการใช้เครื่องหมายและวรรคตอนประโยคเป็นรายบุคคล

ข้อบกพร่องการใช้เครื่องหมายและวรรคตอน	จำนวนคน	คิดเป็นร้อยละ
การใช้เครื่องหมาย และวรรคตอนไม่เหมาะสม	43	58.11
ไม่พบข้อบกพร่องด้านการใช้เครื่องหมายและวรรคตอน	31	41.89

จากตารางจะเห็นได้ว่าจากจำนวนนักศึกษา 74 คน มีนักศึกษาใช้เครื่องหมายและแบ่งวรรคตอนไม่เหมาะสมเกินครึ่งหนึ่ง คือ จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 58.11 และความถี่ของข้อบกพร่องที่พบต่อผลงาน 1 ฉบับ มีจำนวนน้อยคือ 2-3 ตำแหน่ง มากที่สุดคือ 5 ตำแหน่ง ส่วนนักศึกษาที่ไม่มีปัญหาด้านนี้มีจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 41.89

2.4 การใช้สำนวน

สำนวน หมายถึง ถ้อยคำที่เรียบเรียงเป็นข้อความ หรือคำพูดที่เป็นชั้นเชิงคมคาย ไม่ตรงตามรูปภาษา เป็นถ้อยคำที่มีลักษณะเฉพาะตัว ในการศึกษาวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างพบการใช้สำนวนน้อยมาก ถ้ามีการใช้มักเป็นสำนวนที่คัดมาจากเจ้าของบทความ ข้อบกพร่องเกี่ยวกับการใช้สำนวน ผู้วิจัยแบ่งเป็น 2 เรื่อง ได้แก่

2.4.1 การใช้สำนวนไม่ถูกต้อง ข้อบกพร่องดังกล่าวนี้อาจเกิดจากการจำมาใช้อย่างผิด ๆ หรือไม่รู้ความหมายที่แท้จริงของสำนวนนั้น ไม่ทราบว่าควรใช้ในบริบทอย่างไรจึงเหมาะสม ตัวอย่างการใช้สำนวนไม่เหมาะสม เช่น

แต่กระนั้นสังคมสมัยใหม่ของญี่ปุ่นกลับตรงกันข้าม ยังคงเป็นสังคมประชาคมที่ยังไม่สมบูรณ์ เนื่องจากเริ่มต้นพัฒนาอย่างผิดรูปผิดแบบ อีกทั้งผู้คนยังปิดตายอยู่ในสิ่งแวดล้อม และสังคมอันคับแคบภายใต้ระบบศักดินาเช่นเดิมอีกด้วย

แก้ไขเป็น แต่กระนั้นสังคมสมัยใหม่ของญี่ปุ่นกลับตรงกันข้าม ยังคงเป็นสังคมประชาคมที่ยังไม่สมบูรณ์ เนื่องจากเริ่มต้นพัฒนา มาอย่างผิดรูปผิดแบบ อีกทั้งผู้คนยังจำกัดตัวเองอยู่ใน สิ่งแวดล้อมและสังคมอันคับแคบภายใต้ระบบศักดินาเช่นเดิม อีกด้วย

2.4.2 การใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ ในปัจจุบันผู้ใช้ภาษามักนิยม นำสำนวนภาษาต่างประเทศมาใช้ในการเขียนภาษาไทย นักศึกษาจึงได้รับอิทธิพลนี้ ด้วยเช่นกัน เพราะเป็นรูปแบบการใช้ภาษาที่นักศึกษาเห็นตัวอย่างได้ในงานเขียน ทั่วไป ตัวอย่างการใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ เช่น

ถึงแม้ญี่ปุ่นจะพยายามปรับสภาพตนเองให้เข้ากับสภาพปัจจุบัน แต่ก็ยังคงไว้ซึ่งระบบการสืบมรดกไว้เช่นนั้น

สำนวนว่า คงไว้ (ซึ่ง) มาจากภาษาอังกฤษว่า exist / keep up / maintain / retain / preserve / remain

แก้ไขเป็น ถึงแม้ญี่ปุ่นจะพยายามปรับสภาพตนเองให้เข้ากับสภาพปัจจุบัน แต่ก็ยังรักษาระบบการสืบมรดกไว้เช่นนั้น

การเป็นสังคมหมู่บ้านที่เหนียวแน่นแบบนี้ จะทำให้ง่ายต่อการสื่อสารและพัฒนา

สำนวน ง่ายต่อ เป็นการใช้สำนวนแบบภาษาอังกฤษที่นำส่วนขยายไว้ ข้างหน้าคำที่ต้องการขยาย ซึ่งตรงกันข้ามกับภาษาไทยที่ส่วนขยายจะอยู่ข้างหลัง คำที่ต้องการขยาย

แก้ไขเป็น การเป็นสังคมหมู่บ้านที่เหนียวแน่นแบบนี้ จะทำให้การสื่อสารและพัฒนาทำได้ง่าย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลด้านข้อบกพร่องของการใช้สำนวน พบระดับความบกพร่องในการใช้สำนวนดังตารางต่อไปนี้

ตารางแสดงข้อบกพร่องด้านการใช้สำนวนเป็นรายบุคคล

ข้อบกพร่องการใช้สำนวน	จำนวนคน	คิดเป็นร้อยละ
การใช้สำนวนไม่ถูกต้อง	10	13.51
การใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ	25	33.78
ไม่พบข้อบกพร่องด้านการใช้สำนวน	39	52.70

จากตารางจะเห็นได้ว่าจากจำนวนนักศึกษา 74 คน มีนักศึกษาที่ไม่มีปัญหาด้านการใช้สำนวนเกินครึ่งหนึ่ง คือ จำนวน 39 คน หรือร้อยละ 52.70 เมื่อพิจารณาผลงานเป็นรายบุคคลพบนักศึกษาจำนวน 25 คน ใช้สำนวนภาษาต่างประเทศมากที่สุด หรือร้อยละ 33.78 ในขณะที่นักศึกษาที่ใช้สำนวนไม่ถูกต้องมากที่สุดมีจำนวนน้อย คือ จำนวน 10 คน หรือร้อยละ 13.51 และความถี่ของข้อบกพร่องด้านการใช้สำนวนที่พบต่อผลงาน 1 ฉบับ มีจำนวนน้อย คือ 1-2 ข้อความ มากที่สุดคือ 4 ข้อความ

เหตุที่นักศึกษามีข้อบกพร่องด้านการใช้สำนวนน้อย เนื่องจากผลงานเรียบเรียงของนักศึกษาเกิดจากการเก็บสาระสำคัญจากบทอ่านที่ผู้สอนกำหนด นักศึกษาจึงใช้ถ้อยคำสำนวนจากภาษาต้นฉบับเป็นส่วนใหญ่ มีลักษณะของการคัดลอกข้อความ ตัดข้อความ และปะติดปะต่อข้อความเข้าด้วยกัน การเรียบเรียงโดยใช้สำนวนภาษาของนักศึกษาเองพบได้น้อย ดังนั้นปัญหาในการใช้สำนวนของนักศึกษาจึงพบน้อย

บทสรุป

จากผลการวิเคราะห์การเขียนจะเห็นได้ว่า มีนักศึกษาเรียบเรียงเนื้อหาแต่ละย่อหน้าโดยขาดเอกภาพร้อยละ 98.64 และขาดสัมพันธภาพร้อยละ 85.03 ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่านักศึกษาส่วนใหญ่ยังขาดทักษะในการเรียบเรียงข้อมูลอย่างตรงประเด็นและเกิดความต่อเนื่องเพื่อให้สาระสำคัญที่เรียบเรียงเกิดความชัดเจน เนื้อหาจึงกระจัดกระจายและแบ่งย่อหน้าไม่ถูกต้อง รวมทั้งยังเขียนรวกวน เพราะนักศึกษายังขาดทักษะการอ่านจับสาระสำคัญที่ดี และเมื่อนำข้อมูลที่จับสาระสำคัญจากการอ่านมาเขียนก็ยังขาดการวางโครงเรื่อง ผู้วิจัยจึงตั้งข้อสังเกตว่านักศึกษาส่วนใหญ่ใช้การอ่านและย่อความหรือเก็บความจากการอ่าน แล้วนำมาเขียนต่อกันเป็นช่วง ๆ โดยขาดการสังเคราะห์เนื้อหาทั้งหมด รวมทั้งขาดการนำมาจัดหมวดหมู่ และนำมาเขียนอย่างเป็นระบบ นอกจากนี้มีนักศึกษามากถึงร้อยละ 79.73 ที่เขียนย่อหน้าที่ขาดสารัตถภาพ ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่านักศึกษาขาดทักษะการอ่านจับสาระสำคัญ จึงไม่ทราบว่าประเด็นใดเป็นสาระสำคัญของเรื่องและเป็นข้อความที่ควรย้ำเน้นให้เห็นสาระสำคัญของเรื่อง ส่วนการเขียนย่อหน้าที่ขาดความสมบูรณ์มากที่สุดมีเพียงร้อยละ 9.46 แสดงว่าความสมบูรณ์ของเนื้อหาที่นักศึกษานำมาเรียบเรียงนั้นไม่เป็นปัญหา

ผลการศึกษาพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่เรียบเรียงเรื่องทีอ่านจากการย่อความหรือเก็บความเป็นช่วง ๆ แล้วมาเรียงต่อกันหรือการคัดลอกแบบตัดปะ ไม่ได้นำข้อมูลทั้งหมดมาจัดหมวดหมู่ให้เป็นระบบการเขียนที่ดีแล้วจึงเขียนแบบเรียบเรียงใหม่ ดังจะเห็นได้จากการเรียงลำดับเนื้อหาที่เรียงไปตามบทความที่อ่าน หรือแม้กระทั่งในส่วนการใช้ภาษาก็ยังมีการนำสำนวนภาษาของผู้แปลบทความมาใช้เป็นส่วนใหญ่ ฉะนั้นการใช้สำนวนหากผู้แปลใช้สำนวนผิดหรือโครงสร้างประโยคไม่ถูกไวยากรณ์นักศึกษาก็ใช้ผิดไปตามต้นฉบับ ส่วนข้อบกพร่องในด้านการใช้ภาษาด้านอื่นพบข้อผิดพลาดน้อย เพราะต้นฉบับที่นำมาศึกษาเป็นบทความทางวิชาการ นักศึกษาจึงใช้ภาษาตามต้นฉบับจึงมีข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาไม่มากนัก ส่วนการใช้คำผิดไวยากรณ์และผิดความหมายอาจมีบ้างเล็กน้อยและมีผลทำให้การเขียน

ในย่อหน้าไม่ชัดเจนบ้าง นอกจากนี้การใช้คำที่ผิดระดับภาษาหรือสะกดผิดน่าจะ
มีสาเหตุจากความไม่ระมัดระวังหรือความเคยชินมากกว่าและไม่ใช่นัยสำคัญ

จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่านักศึกษาส่วนใหญ่ยังมีข้อบกพร่องในการ
เขียนเรียงเรียงข้อมูลจากการอ่านให้เป็นย่อหน้าที่ดี สาเหตุอาจไม่ใช่เป็นเพราะ
นักศึกษาขาดทักษะในการเขียนย่อหน้าเท่านั้น แต่น่าจะมีสาเหตุมาจากการที่
นักศึกษาขาดทักษะในการอ่านจับสาระสำคัญ ฉะนั้น การศึกษาข้อบกพร่องในการ
อ่านจับสาระสำคัญจึงทำให้เห็นข้อบกพร่องในการสื่อสารทั้งการอ่านและการเขียน
รวมไปถึงความเกี่ยวเนื่องกันของทักษะการอ่านและการเขียนอันเป็นทักษะที่จำเป็น
ในการศึกษาหาความรู้ของนักศึกษา การศึกษาครั้งนี้จึงให้ประโยชน์ โดยผู้ที่เกี่ยวข้อง
สามารถนำไปใช้ปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับอุดมศึกษาเพื่อให้
นักศึกษาเป็นผู้มีคุณสมบัติ “อ่านเป็น คิดเป็น ถ่ายทอดเป็น” เพื่อประสิทธิภาพ
ในการเรียนในระดับมหาวิทยาลัยต่อไป

บรรณานุกรม

- คณะกรรมการวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. (2549). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. ศูนย์วิชา
บูรณาการ หมวดการศึกษาทั่วไป. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (2558). *การใช้ภาษา
ไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชนิกา คำพุดม, และ นวพร คำเมือง. (2551). *การแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของ
นักศึกษสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ-
นครสวรรค์*. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์.
- ชูศรี ศรีแก้ว. (2526). *การเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา ชั้นปีที่ 1
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2525*. (วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต).
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, สาขาภาษาไทย.
- ฐานะมนตร์ กลิ่นจันทร์แดง. *การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับ
ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีการศึกษา 2552*. (วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะศิลปศาสตร์, สาขาวิชา
ภาษาไทย.
- ธวัช วันชูชาติ. (2543). *การสังเคราะห์งานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาไทย ระหว่าง
ปีการศึกษา 2535-2540*. สถาบันราชภัฏนครสวรรค์.

- บุญเรือง ชื่นสุขวิมล. (ผู้แปล) (2543). *โครงสร้างสังคมญี่ปุ่น* (พิมพ์ครั้งที่สอง) แปลจาก NIHON SHAKAI NO KOZO เขียนโดย FUKUTAKE TAKESHI. กรุงเทพฯ : บริษัทธนบรรณ. พินทิพย์ ทวยเจริญ. (มกราคม-มิถุนายน 2553). ภาษาไทย: ความจำเป็นต่อการเรียนรู้และการศึกษาทางศิลปศาสตร์. *วารสารศิลปศาสตร์*, 10, 119-156.
- ภณิดา จิตนุกูล. (2551). *ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์-มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, สาขาภาษาไทย.
- ภาควิชาภาษาไทย, คณะศิลปศาสตร์. (2555). *รายงานการศึกษาการจัดการเรียนการสอนวิชา การใช้ภาษาไทย (ท. 161)*. โครงการวิจัยในสาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอน: การศึกษากระบวนการจัดการเรียนการสอนวิชา การใช้ภาษาไทย (ท. 161), มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ ภาควิชาภาษาไทย. เลขาธิการสภาการศึกษา, สำนักงาน. (2553). *รายงานวิจัยเรื่อง รูปแบบและแนวทางการจัดการศึกษาศิลปศาสตร์ (Liberal Arts Education) ในสถาบันอุดมศึกษาไทย*. กรุงเทพฯ : บริษัท พริกหวานกราฟฟิค จำกัด.
- ศรีจันทร์ วิชาติตรง. (2542). *ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสถาบันราชภัฏ-พระนคร*. กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏพระนคร.
- เสาวณิต จุลวงศ์. (2553). ภาษาไทย: ความจำเป็นต่อการเรียนรู้และการศึกษาทางศิลปศาสตร์. *วารสารศิลปศาสตร์*, 10, 59-90.
- สุโขทัยธรรมมาธิราช, มหาวิทยาลัย. (2539). *เอกสารการสอนชุดวิชา การใช้ภาษาไทย หน่วยที่ 1-15*. (ฉบับปรับปรุง). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช สาขาวิชาศิลปศาสตร์.
- สุจิตรา จรจิตร. (2542). *สภาพและความต้องการในการปรับปรุงการใช้ภาษาของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาภาคใต้*. *วารสารสงขลานครินทร์*, (ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์). 5(1), 61-74.
- สุวรรณา เกรียงไกรเพชร. (2523). *รายงานวิจัยเรื่องสมรรถภาพในการใช้ภาษาไทยขั้นต่างๆ ของคนไทย โครงการปีที่ 1: ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะอักษรศาสตร์, ภาควิชาภาษาไทย.
- อุดมศึกษา, สำนักงานคณะกรรมการ, สำนักนโยบายและแผนการอุดมศึกษา. (2551). *กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2551-2565)*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.